

V Očetovi hiši

Članek msgr. Javierja Echevarría, objavljen v dnevniku ABC 5. aprila 2005

17. Apr. 2005

Janez Pavel II. je govoril na mnogo načinov. Preko enciklik, pridig, govorov, pisem in knjig. Z besedo, peresom in podobami. Uporabljal je tudi jezik simbolov z zgovornimi potezami, polnimi pomena. Vsa ta dejanja so izvirala iz globine duše, ki je tesno povezana z Jezusom Kristusom, in so zato v sebi nosila sporočilno moč božje besede.

Te misli so mi s ponavljajočim se zagonom prihajale v spomin tisto noč, v soboto, 2. aprila. Zdelo se mi je, da je bil ves dan eno samo preplavljanje znamenj s prodorno zgovornostjo. Zjutraj smo izvedeli za pretrgane besede, ki jih je namenil mladim, njegovo poslednje sporočilo: »Iskal sem vas, zdaj prihajate k meni in hvaležen sem vam.« Kot smo slišali v nekaterih oddajah italijanske televizije, je bil 2. april improviziran in nepredviden »svetovni dan mladih«. Že zvečer je 100 tisoč ljudi molilo k Mariji za izdihajočega papeža.

Božja mati je dobrohotno sprejemala molitev otrok za njihovega očeta. »Sveta Marija, Mati božja, prosi za nas grešnike zdaj in ob naši smrtni uri.« Zdi se, da je Janez Pavel II. preminil ob koncu molitev na Trgu in da je bil »Amen« njegova zadnja beseda ob slovesu. Pred tem je ob osmih msgr. Stanislav Dziwisz

daroval sveto mašo nedelje božjega usmiljenja. Ali obstaja še kakšna beseda, ki bi vlivala več usmiljenja, da bi jo lahko izrekli ob smrtni postelji ljubljene osebe? Usmiljenje Boga Očeta, ki te je vedno spremljalo, te čaka v nebesih, v dokončnem domovanju ljubezni.

V mojih očeh je bil 2. april prežet s simboliko, z naključji, ki jih je nemogoče napovedati, nemogoče organizirati. Le usmiljenja polna božja previdnost lahko na predvečer vesoljnega praznika božjega usmiljenja ob Mariji združi molitev tisočih otrok za njihovega očeta.

Vse te okoliščine nas nagovarjajo ne le z govorico besed, pa tudi ne zaradi izrazitosti čustev, temveč z lepoto znamenj, ki vtisnejo v duši neizbrisno sled.

Liturgični obred, ki bo opravljen ob pogrebu Janeza Pavla II., nam polaga na ustnice prelepo molitev iz

hvalospeva maše za rajne, ki nas utrjuje v »upanju blaženega vstajenja«. Kako jasno sedaj Cerkev čuti, da »nas žalosti usoda smrti, toda tolaži nas obljuba prihodnje nesmrtnosti«! Kako naravno si je predstavljati papeža v pričujočnosti presvete Trojice, kjer živi za vedno, kajti vemo, da »se tvojim vernim, Gospod, življenje spremeni, ne pa uniči. Ko s smrtjo razpade šotor našega bivanja na zemlji, nam je že pripravljeno večno bivališče v nebesih!«

Janez Pavel II. se je odlikoval po svojih sposobnostih na mnogih področjih in gotovo v teh dneh ne bo manjkalo ljudi, ki bodo povzdigovali njegovo vlogo v zgodovini Cerkve in človeštva, njegove človeške in nadnaravne kreposti, njegove talente. Zame — kakor za nešteto ljudi po vsem svetu — je bil papež, prej kot karkoli drugega, oče. V njegovi osebi smo globoko izkusili,

da Cerkev povezujejo občestvene vezi, značilne za družino; da je papež oče katoličanom iz najrazličnejših dežel, da je začetek in temelj edinosti v Cerkvi, vir bratstva med vsemi ljudmi, pobudnik miru.

Upal bi si reči, da je Janez Pavel II. čudovito opravljal glavno vlogo svojega življenja, vlogo očeta, vlogo Kristusovega namestnika na zemlji. Jezusova podoba, v vsej svoji osebnosti, ter živo znamenje med nami. Ko bi le znali razumeti in slediti vsemu, kar nam Bog na tako jasen način in tako od blizu naroča, in bi znali Cerkev narediti za »hišo in šolo občestva«, k čemer nas je spodbujal Janez Pavel II.

Danes se kopičijo razlogi za zahvalo. Bogu za dar tega papeža. Janezu Pavlu II. za njegovo trdno in sladko zvestobo; mnogim ljudem — slavnim in neznanim —, ki so bili njegovi sodelavci teh skoraj sedemindvajset

let; še posebej tistim, ki so s sinovsko ljubeznijo skrbeli zanj vse do zadnjega trenutka: msgr. Dziwiszu, vse življenje zvestemu pomočniku; redovnicam, katerih imena se ne pojavljajo v časopisih; Poljski, ki je Cerkev podarila tega izrednega sina; zdravnikom; novinarjem, ki nam s sočutjem poročajo o teh težkih a edinstvenih trenutkih ... Tukaj ni prostora, da bi navedli seznam, vendar je prav, da vsaj izrazimo hvaležnost otrok Cerkve do ljudi, ki so mu bili vselej blizu in vdano služili temu dobremu in zvestemu služabniku, ki ga je Gospod z objemom sprejel v nebesih.

Tudi kadar so ga prosili, naj se telesno ne troši tako zelo, je Janez Pavel II. pogosto ponavljal stavek: »za enim papežem pride drugi«. Mislim, da so te besede izražale njegovo zavest o dejstvu, da je na tem svetu le začasno, vendar tudi njegovo gotovost, da ga Sv. Duh ni

postavil na Petrovo mesto, da bi ga hvalili kot človeka, ampak da bi si prizadeval, da bi ljudje hvalili Boga.

V teh dneh katoličani že molimo za naslednjega papeža, kdor koli že bo. Že sedaj ga imamo radi iz vsega srca, četudi ga še ne poznamo, in prosimo našega predragega Janeza Pavla II., da bi pri Bogu posredoval za svojega naslednika. V spomin mi prihajajo besede svetega Jožefmarija Escrivája de Balaguerja: »Za mnoge zgodovinske trenutke se mi zdi zelo posrečeno to, kar si mi napisal o zvestobi: Ves dan nosim v srcu, v mislih in na ustnicah eno kratko molitev: 'Rim'!« Ime mesta, molitev, vez edinosti za vse katoličane, za vse ljudi dobre volje.

Msgr. Javier Echevarría, prelat Opus Dei

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/v-ocetovi-
hisi/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/v-ocetovi-hisi/) (6. Avg. 2025)